

РЕШЕНИЕ

№ 1950

гр. София, 17.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **10835** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „ДЖУНДА” ЕООД с ЕИК[ЕИК], подадена чрез упълномощения представител адв. Н. П., срещу решение № 4010 от 03.09.2024 г. по НАХД № 10384/2023 г. на Софийски районен съд (СРС), 136-и състав. С него е потвърдено наказателно постановление (НП) № 76/23.08.2022 г. на председателя на Патентното ведомство на Република България, с което на основание чл.127, ал.1 от Закона за марките и географските означения (ЗМГО) на касатора е наложено наказание „имуществена санкция” в размер на 3 000 лв. за нарушение по чл.13, ал.2, т.2 във вр. с чл.13, ал.1, т.2 от ЗМГО.

С касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно като постановено при неправилно приложение на материалния закон, допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което обжалваното НП да бъде отменено. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът – председателят на Патентното ведомство на Република България в представен по делото писмен отговор и в открито съдебно заседание чрез упълномощения си представител юрк. К. оспорва касационната жалба като

неоснователна. Моли обжалваното съдебно решение да бъде потвърдено. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита, че обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Настоящият 14-и касационен състав на Административен съд – София град намира касационната жалба като подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

По делото е установена следната фактическа обстановка:

На 28.04.2022 г., служители на Патентното ведомство на Република България, както и служители на икономическа полиция, извършили проверка в търговски обект – магазин OUTLET, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „ДЖУНДА” ЕООД и открили по закачалки и рафтове стоки, със знаци на регистрирани марки, без съгласието на притежателите на марките. Към момента на проверката в магазина нямало клиенти, стоките били иззети с протокол за изземване и задържане на веществени доказателства и стоки, подлежащи на отнемане в полза на държавата, а за констатираното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който е издадено обжалваното НП.

С оглед указанията, дадени с решение № 5063/25.07.2023 г. по адм. дело № 5381/2023 г. на АССГ, с което по реда на инстанционния контрол е отменено решение № 42/04.01.2023 г. по НАХД № 12435/2022 г. на СРС, по делото е била назначена и изслушана съдебно-маркова експертиза (СМЕ), от заключението по която съдът е установил, че върху всички процесни стоки имало знаци, които били идентични или сходни на словните, образните, фигуративните и комбинирани марки GUESS, LEVIS, DIESEL и BURBERRY, а стоките били идентични или сходни на стоките в клас 25 на регистрирани по национален ред, по реда на Мадридската спогодба, както и марки на ЕС. При извършената проверка с протокола били иззети „тениски, елечи, якета, суитшърти, дънки и ризи“, които били сходни и се включвали в общото понятие на стоките „облекло“ в клас 25-хедингът „облекло, обувки, шапки“ на МКСУ (Международна класификация на стоките и услугите за регистрация на марки – Ницска класификация). Идентичността и сходството на знаците, изобразени върху стоките, със знаците на регистрираните марки, както и идентичността и сходство на стоките от клас 25 на МКСУ, за които са регистрирани марките и естеството и предназначението на стоките, които били от категорията на масово използвани стоки, създавали вероятност за объркване на потребителите относно действителния произход на стоките.

Във връзка с твърдения на управителя на „Александър 2018 г.” ЕООД – търговецът, продал процесните стоки на оспорващото дружество, че същите са закупени от голям търговец на текстил от минали колекции на марките, а също и стоки с малък дефект, с фактура 0218-2018 г., издадена от фирма „Super CenaMaria Kwitek“ – Полша, като декларира, че правата на маркопритежателите са уредени, при първата покупка на стоката, вещото лице е заявило, че в представената фактура били посочени 4 марки, като пишело, че стоките са аутлет 1 и аутлет 2. Вещото лице заявява, че не може да установи връзката с притежателя на права или негов официален представител.

По делото е изслушана и съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), въз основа на

заклучението от която съдът е приел, че общата пазарна стойност на инкриминираните вещи към момента на извършване на деянието била в размер на 948 лева.

За констатираното нарушение е съставен АУАН, въз основа на който било издадено обжалваното НП.

При тези данни съдът от правна страна е приел, че обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, съгласно правомощията му и в съответствие с разпоредбата на чл.133, ал.1 от ЗМГО. При съставянето на АУАН и при издаването на НП не били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. АУАН бил издаден при спазване на императивните изисквания на чл.42 и чл.43 от ЗАНН и не създавал неяснота относно нарушението, която да ограничава правото на защита на жалбоподателя. Атакуваното НП съдържало реквизитите по чл.57 от ЗАНН. Спазени били и сроковете по чл.34 от ЗАНН.

По отношение на правилността на наказателното постановление при преценка на цялата доказателствена съвкупност съдът е приел, че са налице достатъчно данни за извършено нарушение. За да обоснове този си извод, съдът се е позовал на разпоредбите на чл.127, ал.1 във вр. с чл.13, ал.1 и 2 от ЗМГО, както и на заключението по СМЕ.

По делото липсвали доказателства, от които да се установи, че е налице съгласие от страна на маркопритежателите жалбоподателят да използва в търговската си дейност процесните стоки, а твърдението, че същите са закупени от друго лице, което от своя страна ги е закупило от продавач, уредил въпроса с правата и съгласието на маркопритежателите не било доказано.

С оглед на това СРС е приел, че отговорността на „ДЖУНДА“ ЕООД правилно е била ангажирана за това, че в стопанисвания от дружеството обект – магазин, са били изложени с цел продажба описаните стоки. Правилно била приложена разпоредбата на чл.127, ал.5 от ЗМГО, като била наложена санкция в минимален размер - съответен на тежестта на извършеното нарушение.

Тъй като нарушението било свързано с немалък брой стоки, не можело да се приеме, че санкционираното нарушение се различава по своята степен на обществена опасност от обикновените случаи на нарушение по същия текст, което препятствало приложението на чл.28 от ЗАНН.

Обжалваното решение е неправилно.

Съгласно чл.127, ал.1 от ЗМГО, лице, което използва в търговската дейност по смисъла на чл.13, ал.1 и ал.2 стоки или услуги, означени със знак, идентичен или сходен на регистрирана марка, без съгласието на нейния притежател, се наказва с глоба от 2000 до 10 000 лева, а едноличните търговци и юридическите лица - с имуществена санкция в размер от 3000 до 20 000 лева.

В чл.13 от ЗМГО е регламентирано съдържанието на изключителното право върху марка. Според ал.1 на чл.13 от ЗМГО, правото върху марка включва правото на притежателя ѝ да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност всеки знак за стоки и/или услуги, който е: идентичен на марката и е използван за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е регистрирана (т.1); идентичен или сходен на марката и е използван за стоки или услуги, идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, ако съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката (т.2) или идентичен или сходен на

марката, независимо дали е използван за стоки или услуги, които са идентични, сходни или не на тези, за които марката е регистрирана, ако марката се ползва с известност на територията на Република България и използването без основание на знака би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на марката или би ги увредило (т. 3). В чл.13, ал.2, т.1 - т.6 от ЗМГО изрично и изчерпателно са посочени хипотезите при които законът приема, че е налице използване в търговската дейност по смисъла на ал.1, сред които е и предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, съхраняването или държането им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак (т.2).

От анализа на цитираните норми следва извод, че правото на притежателя на марката е изключително и е защитено независимо от производителя на конкретната сходна стока, обозначена със сходен знак, т.е. от всяка употреба на подобни стоки във всички аспекти на търговската дейност, като меродавна е липсата на съгласие от страна на притежателя на търговската марка такива стоки или услуги да се пускат на пазара.

В случая от изслушаната по делото съдебно-маркова експертиза е установена идентичност и сходство на знаците, изобразени върху процесните стоки със знаците на регистрираните марки, както и за идентичност и сходство на стоките от клас 25 на МКСУ, за които са регистрирани марките, като е прието, че естеството и предназначението на откритите в търговския обект на касатора облекла създавали вероятност за объркване на потребителите относно действителния им произход. В същото време по делото е представени фактури, в които са посочени по вид, брой и марка закупените от касатора стоки – облекла от „Александър 2018 г.” ЕООД, а последният заявява, че е закупил същите от голям търговец на текстил от минали колекции на марките, а също и стоки с малък дефект, с фактура 0218-2018 г., издадена от фирма „Super Cena M. Kwitek“ – Полша. Във фактурата е записано, че стоките са аутлет 1 и аутлет 2. По този начин по делото е останал неразрешен основният въпрос относно това дали процесните стоки са оригинални.

Българската съдебна практика е изработила задължително определение, ясно разграничаващо оригиналните стоки от неоригиналните, фалшифицирани, имитирани стоки. В т.4 от Тълкувателно решение № 1 от 15.06.2009 г. по тълкувателно дело № 1/2008 г. на ОСГК на ВКС се посочва, че „оригиналните стоки носят графичното изображение на знака на регистрираната стока със съгласието на притежателя на правото”. Per argumentum a contrario, отсъствието на съгласие за използване на знака на регистрираната марка поставя стоките в категорията на неоригиналните, фалшифицирани, имитирани стоки.

Според дефиницията на §1, т.6 от ДР на ЗМГО, по смисъла на този закон понятията внос и износ се отнасят до стоки, носещи знак, идентичен или сходен на регистрираната марка, но не и еднакъв с нея, т.е. това са стоки, маркирани с неоригинален знак, който не е оторизиран от притежателя на марката.

Следователно съставомерност на извършено нарушение по чл.127, ал.1 във вр. с чл.13, ал.1, т.2 във вр. с ал.2, т.2 от ЗМГО би била налице в случаите на използване на марката без съгласието на притежателя ѝ и без правно основание, което се отнася за случаите на опериране с неоригинални, фалшифицирани стоки. Тоест касае се за стоки, нарушаващи интелектуалната собственост, които са имитиращи. Разпоредбите обаче не се прилагат за стоки, върху които е поставена производствена или търговска марка със съгласието на притежателя на тази марка

В случай че стоките са оригинални, т.е. върху които е поставена производствена или търговска марка със съгласието на притежателя ѝ, осъществяваният без съгласието му внос, не представлява нарушение на правото на регистрирана марка по смисъла на чл.13 от ЗМГО. След като е останало недоказано, че предлаганите за продажба от касатора стоки са неоригинални, то следва да се приема, че се касае за продажба на маркови оригинални стоки с легален произход, която дейност не е забранена от закона и не попада в хипотезата на чл.127, ал. 1 от ЗМГО. Съгласно чл.17, ал.1 от ЗМГО, притежателят на правото върху марка не може да забрани използването ѝ за стоки, които са пуснати на пазара на територията на държавите – членки на Европейския съюз, с тази марка от него или с негово съгласие. Касае се за хипотезата, известна като „принципът на общностното изчерпване“.

Паралелният внос представлява внос от трето лице на оригинални стоки, пуснати на пазар, обхванат от териториалното изчерпване на правото върху марка без съгласието на притежателя ѝ за осъществяване на вноса, т.е. без договор със собственика и извън поддържаната от него дистрибуторска мрежа. Паралелният внос предполага използването в търговската дейност на оригинални стоки от трето лице. Липсата на изчерпване на правото върху марка към момента на вноса представлява накърняване на правомощието по разпореждаме с марката - чл.22 от ЗМГО. Правата на притежателя на марката срещу паралелния вносител и срещу всяко трето лице, извършващо търговска дейност по отношение на стоки с неизчерпани права обаче, се реализира чрез институтите на договорното право и извъндоговорната отговорност.

По изложените съображения обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което оспореното НП да бъде отменено. Водим от горното и на основание чл.222, ал.1 във вр. с чл.221, ал.2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, 14-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4010 от 03.09.2024 г. по НАХД № 10384/2023 г. на Софийски районен съд, 136-и състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 76/23.08.2022 г. на председателя на Патентното ведомство на Република България.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: